

PROLOG – EIJEH

„Proč ten strach?“ ptáme se sami sebe.

„Protože po nás jde a chce nás zabít,“ odpovídáme si.

Kdysi nás děsilo, že jsme se oba ocitli ve dvou tělech zároveň, ale od té doby už uplynulo několik cyklů a my jsme si zvykli, protože i naše dary proudu se rozplynuly a sloučily do toho podivného nového daru. Dnes už víme, jak předstírat, že jsme dva různí lidé, ale když jsme o samotě, rádi se uvolníme a necháme pravdu vyplýnout na povrch. Jsme jeden člověk ve dvou tělech.

Nevíme, kde jsme, ale už nejsme na Ureku. Plujeme vesmírem, hlubokou temnotou, kterou protíná jen namodralá proudnice.

Jen v jedné z našich dvou cel je okénko. Je to úzká komora s tenkou matrací a lahví vody. Druhá cela je skladiště, kde to štiplavě páchne dezinfekcí. Je tady tma, jen ventilační mřížkou ve dveřích, které jsou teď zavřené, sem proniká aspoň něco z tlumeného světla na chodbě.

Současně si protahujeme dvě ruce – jednu kratší a snědou, druhou dlouhou a bledou. Ta první nám připadá lehčí, ta druhá těžká a neohrabaná. Z jednoho těla už droga vyprchala, ve druhém ještě trochu působí.

Jedno srdce ztěžka buší, druhé tluče pravidelně.

„Chce nás zabít,“ říkáme si. „Je to jisté?“

„Tak jisté jako osudy. Chce, abychom nebyli.“

„Osudy.“ V tom slově zní disonance. Tak jako člověk dokáže něco zároveň milovat i nenávidět, milujeme a nenávidíme osudy. Věříme v ně, ale zároveň nevěříme. „Jak to říkala naše matka?“ Máme dvě matky, dva otce, dvě sestry. Ale jen jednoho bratra. „Přijmi svůj osud a smiř se s ním, anebo...“

„Anebo se jím nechej rozdrtit, tak to říkala,“ odpovíme si. „Protože všechno ostatní je klam.“

1

Shithi. Sloveso. Thuvhesky: „moci/směti/museti“

KAPITOLA 1 CYRA

Lazmet Noavek, můj otec a bývalý krutovládce Šotetu, byl už přes deset cyklů považován za mrtvého. Během první pouti po jeho skonu jsme mu vystrojili pohřeb – poslali jsme do vesmíru jeho staré brnění, protože tělo nebylo.

A přesto můj bratr Ryzek, uvězněný na palubě téhle nákladní lodi, prohlásil, že *Lazmet Noavek pořád žije*.

Matka mu někdy říkala „Laz“. Nikdo kromě Yliry Noavek by si to nikdy nedovolil. „Lazi,“ řekla jakoby nic, „nech to plavat.“ A on ji poslechl, pokud ho nekomandovala moc často. Respektoval ji, přestože jinak nerespektoval vůbec nikoho, ani své vlastní přátele.

Ona ho dokázala obměkčit, ale vůči všem ostatním byl... Jak to jen říct?

Můj bratr, který byl od počátku svého života měkkota a až později se zatvrdil do té míry, že byl schopen mučit vlastní sestru, se od Lazmeta naučil, jak někomu vyříznout oko. A taky jak ho uchovat v konzervačním nálevu, aby neshnilo. Než mi došlo, co vlastně obsahují ty sklenice vystavené ve Zbraňovém sále, chodila jsem se tam na ně dívat, jak se třpytí na policích vysoko nad mou hlavou. Bílé koule se zelenými, hnědými a šedými duhovkami v nich plavaly jako rybičky v akváriu, které se tlačí k hladině a hledají tam kousky krmení.

Můj otec nikdy nikomu nic neuřízl vlastníma rukama. Ani nerozkázal, aby to udělal někdo jiný. Použil svůj dar proudu, aby ovládl jejich těla a donutil je udělat si to sami.

Smrt není jediný způsob, jak člověka potrestat. Můžete mu taky zadělat na noční můry.

Když mě vyhledal Akos Kereseth, byla jsem na navigační palubě malého vesmírného plavidla, mířícího někam pryč od mé domovské planety, kde se můj lid, Šoteti, ocitl na prahu války s Akosovým národem Thuvhe. Seděla jsem v kapitánském křesle a pohupovala se sem a tam, abych se uklidnila. Chtěla jsem mu říct, co mi prozradil Ryzek, že můj otec – pokud to *byl* můj otec, pokud Ryzek opravdu byl můj bratr – je naživu. Ryzek byl podle všeho pevně přesvědčen, že mezi námi dvěma žádné pokrevní pouto neexistuje, že ve skutečnosti nepatřím k rodu Noavek. Proto jsem podle něj nedokázala otevřít genetický zámek, kterým zabezpečil své komnaty, a proto se mi ho nepodařilo zavraždit, když jsem se o to poprvé pokusila.

Ale nevěděla jsem, jak začít. Od otcovy smrti? Od toho, že se jeho tělo nikdy nenašlo? Od toho hlodavého pocitu, že si s Ryzkem jsme tak málo podobní, že nejspíš vůbec nejsme příbuzní?

Akos taky nevypadal, že by mu bylo do řeči. Rozložil na podlaze mezi kapitánským křeslem a stěnou příkrývku, kterou našel někde na lodi, oba jsme se tam natáhli a bok po boku zírali do prázdnoty. Proudové stíny – moje živoucí, bolestivé nadání – se mi plazily po pažích jako černí hadi a vysílaly mi palčivou bolest až do konečků prstů.

Nebála jsem se prázdnoty. Cítila jsem se proti ní maličká. Jako bych nestála ani za jediný pohled, natožpak za druhý. A v tom se pro mě skrývala útěcha, protože jsem se už tolikrát bála, že jsem schopná způsobit strašnou bolest. Dokud budu maličká a nikdo si mě nebude všímat, nebudu aspoň nikomu ubližovat. Nestála jsem o nic víc než o to, co jsem měla na dosah.

Akos zaklesl ukazováček za můj malíček. Jak se můj dar proudu střetl s tím jeho, stíny pod kůží se rozprchly.